

direktor, egyházkerületi tanácsos és püspök-helyettes is. Én azonban az oktatói munkássága révén ismertem meg őt, aki életének egy szakaszát az ifjú teológiai hallgatók tanítására és nevelésére szánta, ezért számomra mindig 'Professzor úr' volt, és mindvégig az is marad. Sokan mondhatjuk el ma hálás szívvel és büszkeséggel: 'Tőkés István diákja voltam!' Számunkra, akik nemcsak hallgatói voltunk az előadásainak, de meg is tartottuk tanácsait, ez a mondat magában hordozza azt az elkötelező felismerést, hogy Isten arra hívott el bennünket és azzal bízott meg minket, hogy alkalmas és alkalmatlan időben, kicsiknek és nagyoknak, gyermekeknek és felnőtteknek, fiataloknak és idősöknek, hívőknek és kételkedőknek, hatalmasoknak és hatalom alá vetetteknek az ő Igéjét hirdessük egy életen át.

Tőkés István nemcsak a katedrán tanított, nemcsak tanulmányokat és kommentárokat írt, nemcsak a hitvallásaink fontosságát

hangoztatta, de az elmondott és leírt igehirdetésein keresztül azt is megmutatta, hogyan kell az Igét az alkalomhoz méltóan kiválasztani, azt bölcsen hasogatni, annak értelmével tusakodni, az üzenetét felmutatni. A szó szoros értelmében vett pedagógus volt, aki 'Krisztushoz vezérlő MESTER' lett (Gal 3,24) azok számára, akik az ő igehirdetésén keresztül kerültek Krisztus közelségébe, vagy erősödtek meg az Ige hirdetésének szolgálatában.

A jelen kötet, melyet a 95. életévét betöltött professzor az idős János apostol alázatával ad át Isten népének olvasásra, mint az IGE teológusa és elkötelezett hirdetője, ismételten emlékeztet, figyelmeztet, oktat és nevel. Emlékeztet arra, hogy az IGE hirdetésére kapott megbízatás egy életre szól, s ezt addig kell és lehet végezni, amíg Isten erőt és egészséget ad hozzá. A nyugdíjba vonulás időpontját nem a hatalmasságok határozzák meg, hanem az elhívó és elküldő Isten. Figyelmeztet a szolgák kicsinységére, valamint az IGE nagyságára és csodálatos mélységére, amiért csak levetett saruval lehet hirdetni és hallgatni azt. Oktat és nevel, amikor példát ad arra, hogyan lehet a folyamatosan változó életkörülmények között az IGE-ben az 'itt és most' aktualitását megtalálni és a 'mának' szóló üzenetet átadni...

Tanítványi hálával ajánlom professzor úr legújabb könyvét Isten kiválasztott és elhívott népének és az IGE szolgálóinak, olvasásra és tanulmányozásra!

Kolozsvár, 2011. szeptember 2.

Dr. Pap Géza püspök"

A könyvbemutatót áhítat nyitotta meg, amelyen dr. Adorjáni Zoltán, a Teológiai Intézet dékánja hirdette az Igét, és az alkalomhoz igazodva arra a kérdésre válaszolt Ef 6,18–20 alapján: hogyan kell prédikálniuk mindazoknak, akik igehirdetői küldetést kaptak? Igehirdetése ekként hangzott:

„A felolvasott ige egyértelműen és világosan fogalmazza meg, miként kell prédikálni: bátran, félelem nélkül, s ugyanolyan tisztán, ahogyan a Szentírás Igéje megadja hozzá a hangot. Mert ha a hit szép harcára hívott gyülekezet bizonytalanul zengő trombitát hall, kicsoda készül a harcra? (1Kor 14,8) Mi, az igehirdetők, megtanultuk s tudjuk ezt. A követelmény teljesen világos előttünk. Azt is tudjuk, mert kezdettől fogva ezt is megtanultuk – s ez mindenkor teherként nyomja vállunkat –, hogy ezt a bátorságot Isten is elvárja tőlünk, de a gyülekezeti tagok is, akik igehirdetést kívánnak hallani.

Az apostol, aki éppen fogságban van, arra kéri híveit, hogy imádkozzanak érte. Ezzel elárulja és alázatosan, őszintén felvállalja, hogy ereje, bátorsága törékeny, s hogy amikor kívül harcot s bent félelmet tapasztal, de mindezek ellenére mégis meg kell nyitnia száját igehirdetésre, nem bizonyos abban, hogy az Ige fog szólni ajkáról – úgy, ahogy kell. Igehirdetői minőségében benne is félelem támad, s bár a tanításra alaposan felkészült apostol és az igehirdetés szolgálatával speciálisan, kiemelten megbízott gyülekezeti tag, a félelem tekintetében nem különbözik hitbeli testvéreitől. Nem áll fölöttük. Olyan alázatos magatartás ez, amellyel elsősorban talán nem is példát akar adni nekünk, igehirdetőknek, hanem elődünként és sorstársunkként inkább figyelmeztet.

Nem kell lepleznünk félelmeinket a gyülekezet tagjai előtt, akiknek tulajdonképpen ugyanarra a hitbeli küzdelemre kell felfegyverkezniük, mint nekünk. Tudniillik a felolvasott igerész előtt az apostol arra buzdítja gyülekezetének tagjait, hogy fel kell öltetniük Isten fegyverzetét, mert csak így lehetnek nagyobb biztonságban és így nyerhetnek bátorságot.

Az igehirdető rászorul hívei segítségére. Azért, mert őt is megkísértheti egy sajátos félelem: az, hogy hite meglankad, és már nem tudja örvendező bizakodással, reménységgel hirdetni Isten Igéjét. Ugyanis az a bátorság, amelyre szüksége volna, ezt is jelenti. Márpedig az Igét hirdetniünk kell! Elő kell állnunk vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő. De akkor is hirdetniünk kell, amikor megfogyatkozik a reménységünk és megfáradunk, amikor nem feltétlenül öröm a szolgálat. Hirdetniünk kell, mert ez a megbízásunk, mert harangoznak, mert meg is kell élnünk ebből... Isten fenséges dolgait, az evangélium, az örömmüzenet titkát, rejtett kincsét kell átadnunk! De olykor öröm és remény nélkül tesszük ezt, rutinosan vagy csupán kötelességből, kényszeredve: nem úgy, ahogyan kell; nem szenvedélyesen és nem is úgy szenvedve, mint mikor csontig-velőig áthat és perzsel az Ige.

Az apostol tudja, hogy mindenekelőtt Isten lehet segítségére, de ugyanakkor azt kéri híveitől, hogy éber és kitartó imádkozással, könyörgéssel legyenek segítségére.

Testvéreim, gyülekezeti tagok, lelkipásztoroktól Igét óhajtó hívek! Joggal várjátok el tőlünk, igehirdetőktől, hogy Igét hirdessünk és segítsünk nektek felöltetni Isten fegyverzetét. De kérünk titeket, imádkozzatok nemcsak magatokért, családotokért és a gyülekezetért, hanem érettünk is.

Imádkozzatok érettünk, hogy le tudjuk győzni minden olyan külső és belső megköztöztségenket, amely visszafog, gátol vagy megbilincsel.

Ha az olykor semleges vagy már éppen ellenséges világ előtt még inkább megmegtorpanunk, kérünk, imádkozzatok érettünk, hogy legalább akkor, amikor elétek állunk, érezzük, tudjuk: úgy várjátok tőlünk az Igét, hogy az ügyvédként mellénk álló, új-áteremtő és bátorító Lelket kértétek számunkra.

Imádkozzatok érettünk, hogy kialakuljon közöttetek és közöttünk a nyíltság és bizalom Lélek-teremtette légköre, s hogy közösségekben öröm legyen megszólalnunk;

és megerősödve új reménységet nyerjünk, bátorságot a semleges vagy ellenséges világ előtt.

Az Igét, az igehirdetést, a reményt mi, ha akarnánk is, nem tudjuk csak úgy egyszerűen átvenni Istentől, csupán azért, mert erre szakmailag felkészültünk. Az Ige nekünk is *csak* adatik. A textus titka előttünk is csak úgy tárul fel, ha Isten kegyelmez rajtunk, kegyelmesen feltárja előttünk és ajkunkra adja azt – úgy, ahogy kell. Megtanították nekünk: az igehirdetésre való készülésünknek mindig azzal kell kezdődnie, hogy imádkozunk a Lélek segítségéért. De szükségünk van a ti segítségetekre is.

Kérünk tehát, örködjetek éberren felettünk imádságaitokkal és könyörgéseitekkel!”

Adorjáni Zoltán

Hermán Mostert János Isten fegyvereivel az Ige szolgálatában *címmel mutatta be és méltatta a prédikációs kötetet:*³

„Főtiszteletű Professzor Úr és Szeretett Családja!
Nagytiszteletű Lelkipásztor Testvéreim és Kedves Vendégeink!

A dékán úr imént elhangzott tanítása mélyen érintett meg bennünket, és úgy is van rendjén, hogy az ilyen jellegű találkozásaink alkalmával a Teológiai Intézetünk vezetősége hozzásegít ahhoz, hogy áhítatot tarthassunk. Az elegyítetlenül hirdetett Ige nyomán élő hit támad és akkor már vitézkedni lehet. Másképpen is nyilvánvaló, hogy küzdelemre vagy ünneplésre nem a bizonytalanul szóló trombiták s nem a repedt harangok hangja serkenti a népet, hanem az Isten Igéjének hallgatása, megtartása és továbbmondása.

Midőn ajkaink beszéde az Úr beszédét tükrözi, a hegyek és a hely is megmozdul alattunk! Tehát szüntelenül kérjük és kívánjuk, hogy éljen bennünk a Krisztus. Nélküle semmi érdemlegeset nem mondhatunk, nem írhatunk és még ’véletlenül’ sem cselekedhetjük az Írás szerinti jót, amivel a tömérdek gonoszságot kell győzzük.

Nékem ma az is tisztem, hogy a győzelem céljából bátorítsuk egymást a bemutatásra szánt, a kezünkben lévő egyértelmű igemagyarázatok egyikének (Ef 6,13–17) alapján:

’Isten fegyvereinek a felvétele minden keresztyén emberre egyaránt kötelező. Nincsenek kivételként az erős fegyverforgatók és a gyöngye alkalmatlanok. A parancs egyetemes: *vegyétek föl az Istennek minden fegyverét*. Az Úr Jézus hadseregében mindenki alkalmas a fegyverfogásra: a nők éppúgy, mint a férfiak; a gyermekek éppúgy, mint a felnőttek; a betegek éppúgy, mint az egészségesek; az aggastyánok éppúgy, mint az erejük teljében lévő ifjak. Ha tehát az Ige megérintette lelkünket, akkor ne keressünk indokot arra, hogy kitérjünk előle.’⁴

Érintetteként és az Igét szeretők nevében illik hozzánk, hogy az ismertetés rendjén először szívbéli köszönetet mondjunk ezért a termésért, amely a háládatosság saját gyümölcsének tekinthető, és amelyet a szerző önzetlenül tesz az Úr Jézus lábaihoz.

Ma aranynál és ezüstnél értékesebb könyvet, egy prédikációs kötetet mutathatunk be az Igét éhezők és szomjúhozók, valamint az időskor titkai felől érdeklődők számára.

³ Az itt közzétett szövegváltozat a 2011. november 20-án elhangzott könyvismertetés rövidített változata.

⁴ Tőkés István: *IGE-hirdetés*, 182.